

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

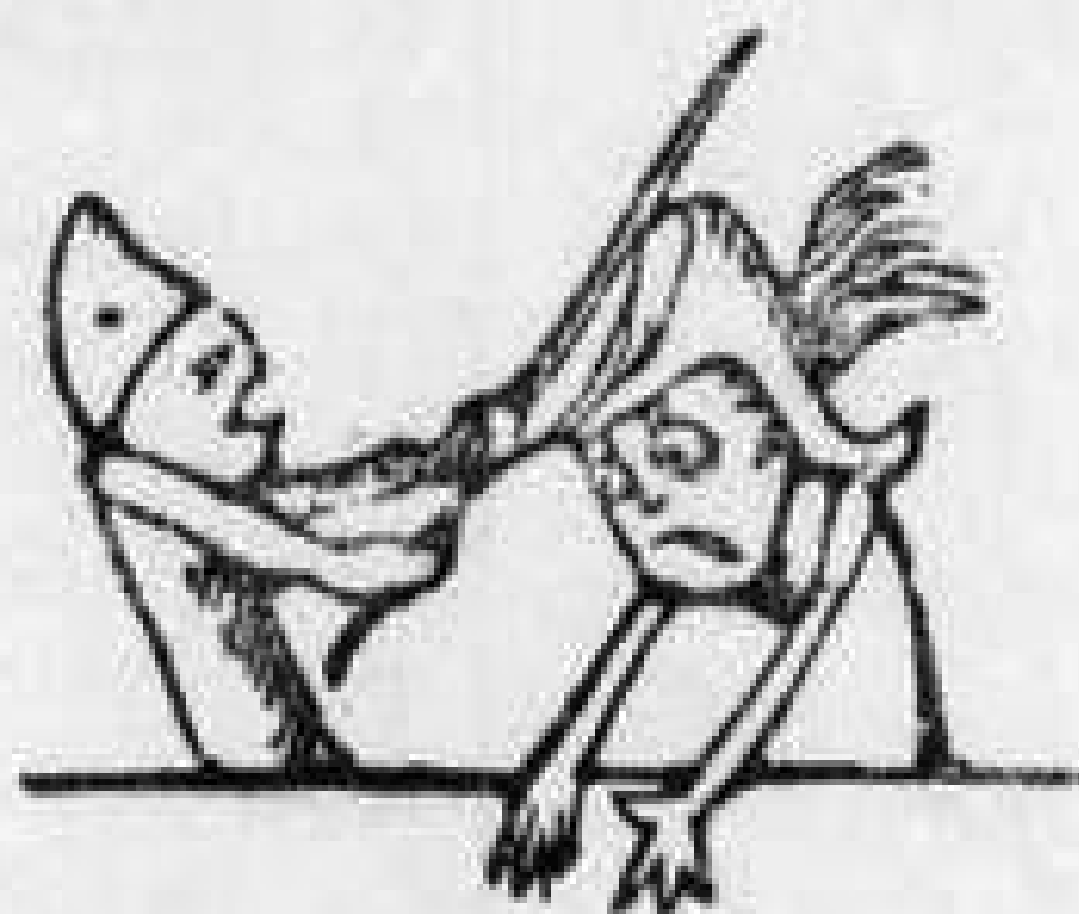
"Ετος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα οκτώ,
τό Ταμείο μας κλεισμένο και τὸ χέρι ανοικτό.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει
κι' όταν έχω ξευπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὰς θά δέχομαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ἄσας Ἐπαρχίας — και ἄσὸ Ἐξωτερικόν,
ἔπειδὴ καιροὺς πτωχίας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκαδῶδεκα και μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὁμοῦς μέρη — δεκαπέντε και ἄσὸ χέρι.
Ἄλλ' ἔδῳ συνδρομηταί — δέν θά γίνωνται ποτέ
κι' ὅσα φύλλα κι' ἄν κρατῆς — δέν περνεῖς συνδρομητῆς.
Κι' ὅτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἑμέ.
Μέσ' ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μιά δεκάρα.

Ἐννέα τοῦ Γεννίρη,
πάν κι' οἱ καλικαντζάροι.

Ποῦντος ἔννενηντα δύο και ἀκόμη ἑκατό,
μέ τὸ φράκο τοῦ Σκουλούδη εἰς τ' Ἀνάκτορα πετῶ.

Περικλέτος, Φασουλῆς,
εἰς τὸν μπάλο τῆς Αὔλῆς.

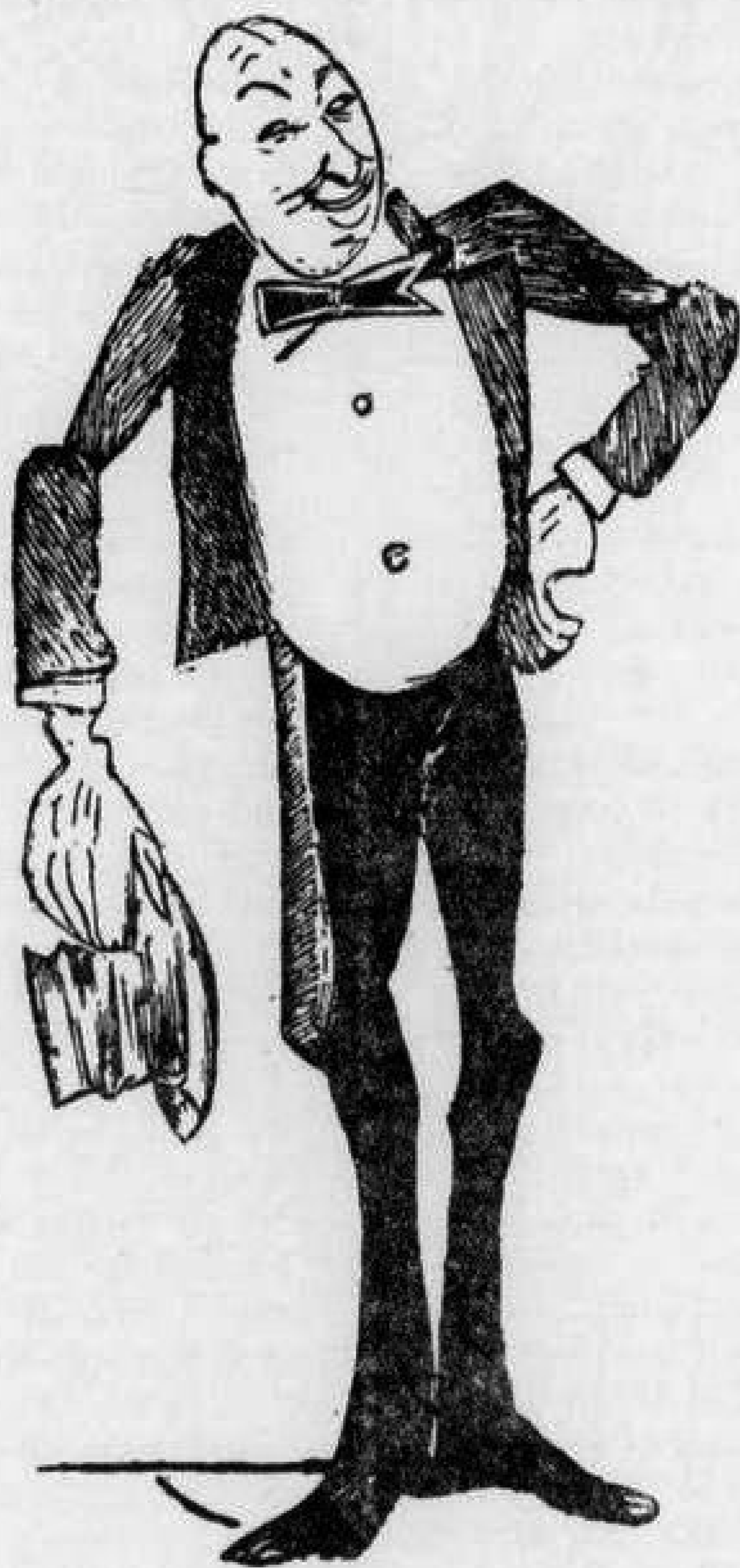
Π. — Μὰ ποῦ μέ πᾶς, βρε Φασουλῆ;
Φ. — Μέσ' ὁτοῦ χοροῦ τὴν σάλα,
μὰ πρόσεχε μὴν φᾶς καμμιά σπουδαία κουντρουβάλα
γιατὶ γλιστροῦν τὰ μάμαρα και ὄλο τὸ παρκέτο
και σὺ ποτὲ δέν ἄπτησες σὲ τέτοια, Περικλέτο.
Π. — Μὲ ποῖον θάρρος, Φασουλῆ, θά ἔμβω ἄσὸ Παλάτι;
Φ. — Σιγὰ σιγὰ, βρε Περικλῆ, ἄσὰ νύχια σου περπάται.
Σιώπα κι' ἀκολούθει με μέ χέρια σταυρωμένα.
Π. — Ἄλλ' ὁμοῦς προσκλητήριον δέν ἔστειλαν σ' ἑμένα.
Φ. — Ὅταν μαζί μου ἔρχεσαι γιὰ τούτο μὴ σὲ μέλη..
θά ἄποιν πῶς εἶσαι ἄνθρωπος και σὺ ἔκ τῶν ἔν τέλει
και ὕστερα ὡς Πρόξενον παντοῦ θά σὲ συστήσω..
Π. — Μαζί σου ἀξεισίπωτος κι' ἐγὼ θά καταντήσω.
Φ. — Σιώπαινε κι' ἐφθάσαμε εἰς τοῦ χοροῦ τὴν σάλα.
Π. — Πῶ! πῶ! τί πολυέλαιοι και πρόσωπα μεγάλα!
μέ ποῖαν τόλμην ἄσὸν σοφόν κι' ἐγὼ θά προχωρήσω;

βιάστα με μπράτσο, Φασουλῆ, διότι θά γλιστρίσω.
Φ. — Τί πρόστυχος ποῦ φαίνεται!..
Π. — Δέν εἰμπορῶ ν' ἀνθέξω..
Φ. — Βρε βιάστα πῶς δυνατὴ νὰ μὴ σὲ βγάλουν ἔξω.
Π. — Ποῦ μ' ἔφερες, ἀντίχριστε και ποῦ μέ παρασύρεις!
Φ. — Μὴν εἶσαι τόσο πρόστυχος και τόσο κακομοίρης.
Ἄρχινα τώρα Γαλλικὰ νὰ ὁμιλῆς ἔμπρός μου
γιὰ νὰ περάσης, Περικλῆ, ὡς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου,
λέγε τρεῖς λέξεις Γαλλικαῖς κι' Ἑλληνικαῖς καμπόσαις
και ἀνακάτενε μαζί αὐταῖς τῆς δύο γλώσσαις.
Γιὰ κύτταξε τί δέσποινα και πῶσαι δεσποῦνα!
και ποῖα θαρρεῖς, μὸν σὲρ ἀμί, λὰ ὅεν ντὶ μπάλο πῶς
εἶναι;
Π. — Μὰ τὸ σταυρό, βρε Φασουλῆ, δέν σὲ καταλαβαίνω.
Φ. — Μωρὲ ὡς πότε θάσαι ζῶ κι' ἐγὼ θά σὲ μαθαίνω.
Μὲ ὅσα και ἄν ἔκαμα, μέ ὅσα και ἄν κάνω,
θαροῦ ἀδίκως, Περικλῆ, τοὺς κόπους μου πῶς χάνω;

- διότι ανεπίδεκτος ανατροφῆς τυγχάνεις
κι' ὅταν μ' ἀνθρώπους εὐρεθῆς σαστίζεις καὶ τὰ χάνεις.
- Π.—Βρὲ ἄφησε τὰς συμβουλὰς καὶ πᾶμε παραέξω
γιατὶ δὲν τόχω τίποτα κι' ἐδῶ νὰ σοῦ τῆς βρέξω.
- Φ.—Περίδρομος γιατί περνᾷ μιὰ δέσποινα μεγάλη...
"Ω! κέλ σαράντ, μὲν σὲρ ἀμί...
- Π.— Τί λές, μορὲ χαμάλη;
- Φ.—Ναί! ἔρχεται ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῆς Βασιλίσσης...
ἐμπρός, χαρέτα, Περικλῆ καὶ καίμε ὑποκλίσεις.
Ναί! αἱ κυρία τῆς τιμῆς καὶ τῆς Αὐλῆς τὸ πλῆθος...
ναί! βάλε τοῦτον τὸν χορσοῦν ἀστέρα εἰς τὸ στῆθος
κι' ἂν σ' ἐρωτήσουν δι' αὐτὸν μετὰ σπουδῆς μεγάλης
νὰ τοὺς εἰπῆς παράσιμον πῶς εἶναι τῆς Βεγγάλης.
Ἐπίτηδες τὸν ἔκαμα, βρὲ Περικλῆ, γιὰ σένα
νὰ τὸν φορῆς σὰν ἔρχεσαι εἰς τοὺς χοροὺς μ' ἐμένα,
καθόσον εἶναι ἄδικον ἐγὼ νὰ εἶμαι ἥρω;
καὶ νὰ καλοῦμαι ἀγορροῦς ἱππότης τοῦ Σωτήρος,
σὺ δὲ νὰ μένης ἄδοξος καὶ χάσκων κατὰ μέρος
ἄνευ τινὸς τοῦλάχιστον ἡλίου ἢ ἀσιέρος.
Βλέπεις ἐμένα ποῦ φορῶ τὴν δανεικὴ βελλιάδα;
ἀλλ' ὅμως εἶμαι πάντοτε ἱππότης ἴσθην Ἑλλάδα
κι' ἂν ἔρχομαι μὲ δανεικὴ βελλιάδα εἰς τὸν μπάλο
κι' ἂν τὰποφόρια καθενός καὶ τοῦ Λεβίδου βάλω,
μὲ τοῦτο ἴσθην ἀξίαν μου κηλίδι δὲν προσθέτω
κι' ὅποιος σ' ἐμὲ τὸ ροῦχο του δανεῖζει, Περικλέτο,
ἐκεῖνος πρέπει ὡς τιμὴν νὰ τὸ νομίσῃ πρώτην
διότι τὸ ἐδάνεισε εἰς ἄνθρωπον ἱππότην.
- Π.—Λοιπὸν τὸ φράκο ποῦ φορεῖς δὲν εἶναι ἰδικό σου,
ἀλλ' ὁ Σκουλούδης ἴσθιδωσε γιὰ ν' ἀλλάξῃ;
- Φ.— Τὸν κακό σου.
Ἐγὼ μὲ φράκα δανεικὰ δὲν μπαίνο' στοὺ Παλάτι
καὶ σκύψε λίγο νὰ σοῦ πῶ μὲς ἴσθ' αὐτὶ σου κᾶτι,
ἀλλ' ὅμως πρόσεξε μὴν πῆς ἄλλοῦ τὸ μυστικό μου...
ἐγὼ σ' ἐκεῖνον ἔδωσα τὸ φράκο τὸ ἴδικό μου.
- Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;
- Φ.— Νὰ σὲ χαρῶ... μοῦ ἔστειλ' ἓνα γράμμα
κι' ἐγὼ εἰς τοῦτον ἔστειλα τὸ φράκο ἐν τῷ ἅμα,
ἀλλ' ἔχε τοῦτο μυστικὸν καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
κι' ἄς τὸ γνωρίζωμεν ἐμεῖς καὶ ὁ Σκουλούδης μόνον.
- Π.—Ὁ κόσμος ὅμως, Φασουλῆ, μὲ γέλοια σὲ κυττάζει
καὶ μὲ μεγάλην προσοχὴν τὸ φράκο ἐξετάζει.
- Φ.—"Ἄς τὸ κυττάξῃ, Περικλῆ, ὁ κόσμος ὅσο θέλει,
ἀλλὰ γι' αὐτὸ τὸ κύτταγμα καθόλου δὲν μὲ μέλει,
διότ' εἰξεύρω κάλλιστα καθὼς καὶ σὺ ἐπίσης
πῶς ἔγινε περίεργος ἢ τῶν ἀνθρώπων φύσις,
πῶς παραβλέπει ὁ καθείς τὸ ἰδικό του γὰλ
καὶ βλέπει μόνον πάντοτε τὸ τί φοροῦν οἱ ἄλλοι.
- Π.—Μ' αὐτὸ τὸ φράκο, Φασουλῆ, ρεζίλι θὰ μὲ χάνῃς.
- Φ.—Σὲ βεβαίῳ ἰθὺνός σου κοντὰ μου δὲν τὸ χάνεις,
ἐν τούτοις σοῦ ὀρκίζομαι πῶς δανεικὸ δὲν εἶναι...
μὰ νὰ! θ' ἀρχίσῃ ὁ χορός κι' ἐδῶ κοντὰ μου μείνε
γιὰ νὰ σοῦ δείξω, Περικλῆ, κυρίους καὶ κυρίας
ὡς ἡ Ἐλένη ἔδειχνε ἴσθ' Ἄνακτα τῆς Τροίας
τοὺς Τρῶας καὶ τοὺς Δαναοὺς, ποῦ δι' αὐτὴν καὶ μόνον
ἐσφάζοντο ἀνηλεῶς ἐπὶ δεκάδα χρόνων.
Γιὰ κύτταξε, βρὲ Περικλῆ, Αὐλάρχας κι' Ἀστυνόμους,
γιὰ κύτταξε βραχίονας καὶ γυμνωμένους ὄμους,
γιὰ κύττα τριαντάφυλλα σὲ γυναικῶν κεφάλια...
- Π.—Τί νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Φασουλῆ, μοῦ πέφτουνε τὰ σάλια.
- Φ.—Σκουπίσου γρήγορα, χολέ, μὴν εἶσαι, βρὲ, χωριάτης,

- φανοῦ ὀλίγον εὐγενῆς, φανοῦ ἀριστοκράτης,
μὴν χάνῃς ἔτσι σὰν χαζὸς γιὰ καθεμιὰ γυναικα,
ποζάτος κι' ἀδιάφορος εἰς τὰς κυρίας στέκα
καὶ κύτταζε τὰ κολλητῶν ψυχρῶς κι' ἀδιαφόρως
ὡς νὰ τὰς ἐσυνιίθισες καὶ σοῦ ἐπῆλθε νόρος.
Κι' ἂν εἶσαι ἀσελγέστερος τοῦ ἀσελγοῦς πιθήκου
ἀλλ' ὅμως εἰς τὰ δώματα τοῦ βασιλείου οἴκου
δὲν εἶναι πρέπον βέβαια ὁ νοῦς σου νὰ τὰ χάνῃ
καὶ τὸ γυμνὸ ἐντύπωσι δὲν πρέπει νὰ σοῦ χάνῃ,
διότι τοῦτο ἀπαιτεῖ, βρὲ Περικλῆ, κι' ὁ τόπος
κι' ἡ ἀληθῆς εὐγενεῖα καὶ ὁ καλὸς ὁ τρόπος.
Πρέπει νὰ φαίνεσαι μπλαξὲ ἐμπρός εἰς τόσα κάλλη
καθὼς καὶ ὁ Γεννήσαρλης, καθὼς καὶ τόσοι ἄλλοι.
Ἄλλὰ πιστεύω πρὶ ἄργα πῶς θὰ τὸ καταλάβῃς
καὶ τότε πρὶ γιὰ ντεκολτὲ καθόλου δὲν θ' ἀνάβῃς
κι' ἂν σ' ἀξιῶσῃ ὁ θεὸς ἡμέρα μεσημέρι
κανένα κληροδότημα νὰ βάλῃς εἰς τὸ χέρι
καὶ ἴσθ' Παρίσι πᾶς καὶ σὺ καθὼς καὶ τὸν Μανσόλα,
εἴ! τότε πλέον, Περικλῆ, θὰ τὰ σπουδάσῃς ὅλα.
- Π.—Πῶ! πῶ!... γιὰ κύττα, Φασουλῆ, μιὰ; χοντρῆς τὸ
[μπράτσο!]
- Φ.—Περίδρομος, βρὲ πρόστυχε, μὴ φῆς κανένα μπάτσο.
- Π.—Μοῦ ἔρχεται τὸ μπράτσο τῆς μὲ τρόπο νὰ τοιμπήσω.
- Φ.—Ἡούχασε, βρὲ μασκαρᾶ, γιαιὶ θὰ σὲ κτυπήσω.
Κι' ἂν εἶσαι ἀσελγέστερος τῶν ἀσελγῶν πιθήκων,
ἀλλ' ὅμως σκέψου πῶς τροφὴ θὰ γίνωμεν σκαλήκων.
- Π.—Βρὲ πῆγαινε ἴσθ' ὁ διάβολο μ' αὐτὰς τὰς συμβουλὰς
[σου].
- Φ.—Ἡούχασε, βρὲ μασκαρᾶ, μὴν εὐρῆς τὸν μελᾶ σου,
- Π.—Μὰ τί σοῦ λέει, Φασουλῆ, ἐκεῖνη μὲ τὰ μαῦρα;
- Φ.—Ἀληθινά, βρὲ Περικλῆ, ὅλη φωτιὰ καὶ λαύρα.
Λὲ φάμ λὲ φάμ ἰλ νία ξά...
- Π.— "Ὁ ἔρωτος ὀδύνα!
- Κι' ἐκεῖνο τὸ κοντόξανθο πῶς λέγεται, ποιά εἶναι;
- Φ.—Μιὰ Σιφνοχιώτισσα καὶ Μίς...
- Π.— Γιὰ κύττα τί καμάρ!
- Φ.—Θαρρεῖ πῶς τὸν Διάδοχον τοῦλάχιστον θὰ πάσῃ.
- Π.—Ποῖός εἶν' αὐτὸς ποῦ ἴσθ' ἐδῶ κυττάξ' ὑπερηφάνως;
- Φ.—Εἶναι ὁ μέλλων Ὑπουργός, ὁ μέγας Καραπάνος.
- Π.—Τί λές, μορὲ;
- Φ.— Σίρ μὰ παρόλ...
- Π.— Ὀλίγο πέρα στάσου
καὶ δῶσε μου, βρὲ Φασουλῆ, ἀμέσως τὰ γυαλιά σου.
- Φ.—"Εἴ! πῶς τὸν βρίζεις;
- Π.— Ἀνθρώπον μεγάλης σημασίας
καὶ τολμηρὸν καὶ ἄξιον βροντῶν καὶ ἀνταρσίας.
- Φ.—Δὲν ἔχει μάτια φλογερά;
- Π.— Ὅποιος καυστικότης!
τοῦ πῆγαινε ἀληθινὰ νὰ εἶναι συνωμότης.
Γιὰ πῆς μου διὰ τί γίνεται ἡ γέφυρα ἐκεῖνη;
- Φ.—Ἄλλ' ὅμως νὰ κι' ὁ βουλευτῆς, ποῦ ἀποφόρια δίνει.
- Π.—Ποῖός;
- Φ.— Ὁ Λεβίδης, Περικλῆ, ὁ προσφιλέτης μας Νίκος,
- Π.—Ἄλλ' ὅμως πῶς δὲν φαίνεται μαζί του κι' ὁ Στεφῆκος;
- Φ.—"Ὁ! τοῦτο εἶναι γεγονὸς ὑψίστης σημασίας.
- Π.—Φοβοῦμαι κι' ἄλλας, Φασουλῆ, φρικτὰς συνωμοσίας.
- Φ.—Ἴδου, ἰδου! ὁ βασιλεὺς τὸν Νικολῆ κυττάζει
κι' ἀπὸ τὸν φόβο τὸν πολὺ τὸ χροῦμα του ἀλλάζει.
- Π.—Θὰ ἦλθε ὡς κατὰσκοπος, γι' αὐτὸ μὴν ἀμφιβάλῃς
καὶ κρύπτει ἐγγχειρίδιον βεβαίως ὑπὸ μάλης.
- Φ.—"Ἄς φύγωμε ἀπὸ κοντὰ νὰ μὴ μᾶς μαχαιρώσῃ.
- Π.—Ἡ ἐπαναστάσις, θαρρῶ, κοντεύει νὰ κορώσῃ.

- Φ.—Περί επαναστάσεων μὴν ὀμιλῆς, κενέφη,
διότι πρὸς τὸ μέρος μας τὰ βλέμματά του στρέφει.
- Π.—Κρύψου, καυμένη Φασουλῆ καὶ θάξωμε σπαλιόρας.
- Φ.—'Αλλ' ὅμως νά, βρέ Περικλῆ καὶ τοῦ γιατροῦ ἢ κόρας.
- Π.—Τίνος γιατροῦ, βρέ Φασουλῆ;
- Φ.—'Εκείνου, βρέ, τοῦ Σίγμα.
- Π.—Λισθάνομαι ν' ἀνοίγεται βαθὺ ἐντός μου ρῆγμα.
- Φ.—Λὲ φάμ λὲ φάμ ἰλ νία ξά..
- Π.—'Ω καλλονή, πῶς θνήσκεις!
- Φ.—'Οπου χορός καὶ σουαρές κι' αὐταῖς ἐκεῖ τῆς βρίζεις.
'Αλλ' ὅμως νά! ἐπρόβαλε καὶ ἡ 'Αθηνογένη,
ποῦ τώρα πρῶτον, Περικλῆ, ἐμπρὸς 'στὸν κόσμον
[βγαίνει,
ἀνεμὰ τοῦ θείου της, ἐκείνου δηλονότι,
ποῦ ἔδωσε τὸ φράκο του σ' ἐμένα τὸν ἱππότη.
- Π.—Τί κοπελοῦδα!..
- Φ.—Τρὲ ζολί καὶ σουχει καὶ μιὰ προῖκα!
- Π.—'Αμμέ αὐτή, βρέ Φασουλῆ, ποῦ εἶναι ὅλη γλύκα;
- Φ.—'Αχ! εἶναι χήρα, Περικλῆ, χωρὶς κανένα ταῖρι...
- Π.—'Ω χλιπῆξε μου, βρέ Φασουλῆ, μὲς' στὴν καρδιά μαχαῖρι.
- Φ.—Εἰς τὸν Λεβίδη πήγαινε καὶ εἰς τὸν Καραπάνο,
γιατί ἐγὼ τὰ μυτερά ποτέ μου δὲν τὰ πιάνω.
- Π.—'Αμμέ αὐτὸς ποῦ ὀμιλεῖ μαζί με τὸν Τρικουπῆ;
- Φ.—'Ο κύριος Σιμόπουλος, βαθὺ σοφίας κιοῦπι.
- Π.—Καὶ τί νὰ λέγῃ ἄραγε ποῦ σκύβει ὀλοένα;
- Φ.—Θὰ λέγῃ γιὰ τὰ δάνεια τὰ ἐνοποιημένα.
Τοιαῦτα πάντα σκέπτονται οἱ ἄνδρες οἱ μεγάλοι
κι' ἐνῶ ἀμέριμνοι πηδοῦν εἰς τὸν χορὸν οἱ ἄλλοι
ἐκείνοι διὰ σοβαρὰ παρλάρουν γεγονότα...
- Π.—'Αμμ' ἔτσι βγάζουν τὸ ψωμί με κόπον καὶ ἰδρωτά.
- Φ.—Μὰ νά καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς με τὸ βαρὺ του ἤθος.
- Π.—Καὶ πῶς τὸν 'Α ν α τ ἔ λ λ ο ν τ α δὲν τὸν φορεῖ 'στὸ
[στῆθος;
- Φ.—Εἶπε ποτὲ 'στὸν ἐνδοξὸν Πομπήϊον ὁ Σύλλας
πῶς προσκυνοῦν τὸν ἥλιον εἰς τῆς ἀγῆς τὰς πύλας
ἢ ὅταν εἰς τὴν δύσιν του κατέρχεται βραδέως...
- Π.—Τί λές, μωρὲ ἀντίχριστε;
- Φ.—Σοῦ ὀμιλῶ σπουδαίως
καὶ θὰ σοῦ δίδω πάντοτε τοιαύτας ἀπαντήσεις
ὅταν μοῦ κάμνης, Περικλῆ, τοιαύτας ἐρωτήσεις.
- Π.—Γιατί, μωρὲ, δὲν τὸν φορεῖ;
- Φ.—Καὶ εἶναι τάχα κόπος
νὰ δῆς πῶς εἰς τὸ στῆθος τουδὲν μένει πλέον τόπος
διὸ τοὺς ἀνατέλλοντας καὶ δύοντας ἡλίους,

- κι' ἂν βρῆ τὸ ἰσοζύγον θὰ φθάσῃ τοὺς χιλίους;
- Π.—Ποιὸ εἶναι τοῦτο, Φασουλῆ, τὸ εὐμορφο κομμάτι;
- Φ.—Ἡ Ἐρινοῦλα ἡ καλὴ καὶ ἀφρομαγουλάτη, ποῦ ἔχει τὸν Εὐθύμιον φιλόστοργον πατέρα ὅστις ἐδῶ 'στ' Ἀνάκτορα κουρνιάζει νύκτα ἄμερα, προΐσταται δὲ πάντοτε παντὸς σπουδαίου μπάλου κι' ἔχει Αὐλάρχον ὄνομα καὶ χοροδιδασκάλου, παραπονεῖται δὲ πολὺ καὶ ὄλο μουρμουρίζει γιὰτὶ ὁ κόσμος σπρώχνεται καὶ δὲν παραμερίζει καὶ τοῦτο, φίλε Περικλῆ, σπουδαίως τὸν πειράζει καὶ τῶχει γιὰ παράπονο καὶ γιὰ κακὸ μαράζι. Δὲν τὴν γνωρίζεις;
- Π.— Ὅχι, βρέ...
- Φ.— Κακὴ ψυχρὴ σου ἄμερα. ἔχει τὸν Χρῆστο ἀδελφὸ μὲ τὸν πολὺ ἄερα κι' ἔχει τὸν Κόκκο δεῦτερο, ποῦ ὄλο λέει κᾶτι καὶ βάζει πάντοτε γυαλὶ ἀπὸ τὸ ἓνα μάτι.
- Π.—Κι' αὐτὴ ἐδῶ;
- Φ.— Ἡ Μαριγῶ, τοῦ Μαντζαβίνου κόρη, ὅπου 'στὸν πρῶτο τὸν χορὸ βαθῦ μαβὶ ἐφόρει, χαριτωμένη, σκεπτικὴ, κορίτσι μὲ σοφία, ποῦ εἶναι πρῶτο 'στὸ χορὸ καὶ 'στὴ Διπλογραφία, ποῦ ξέρει ἐπιτόκια καὶ τόκους καὶ κουπόνια καὶ πόσα ἔχει ὁ χρυσὸς καὶ τὰ ναπολεόνια. Μὰ νὰ κι' ἡ Βῆτα ἡ γνωστὴ, ἡ Χι. κι' ἡ Ψι κι' ἡ Κάππα καὶ ἔλον τὸ ἀλφάβητον...
- Π.— Θὰ σοῦ λθῆ καμμιὰ φάπα.
- Φ.— Ἄλλ' ὅμως νὰ κι' ἡ Καλλιγᾶ, μὰ νὰ καὶ ἡ Ραΐση...
- Π.— Ἀχ! ἡ καρδιά μου, Φασουλῆ, κοντενεὶ νὰ ραΐση.
- Φ.— Βάστα, καὶ μένε Περικλῆ, ὅσο ἔμπορεῖς ἀκόμα... κι' αὐταῖς κι' ἐμεῖς θάλαγώσωμε μιά ἄμερα μὲς 'στὸ χῶμα.
- Π.— Ἄμμε αὐτοὶ ὅπου βαστοῦν τὰ τρικαντὰ 'στὸ χέρι;
- Φ.— Τὸ σῶμα τῶν διπλωματῶν, ὅπου καθεὶς τὸ ξέρει καὶ χάσκουν ὄλοι, Περικλῆ, ἀπ' ὅπου κι' ἂν περάσῃ... ὁ Βερενίκης, ὁ Πανᾶς, ὁ Βίσμαρκ, ὁ Ἀνδράσσου, ὁ Ζαλανώστας, ὁ Μποτέν καὶ τ' ἄλλο τὸ μπουκέτο, ποῦ κρέμεται 'στὰ χέρια τῶν τὸ ἔθνος, Περικλέτο. Νυχθημερὸν εἰς σοβαρὰς διακοινώσεις σκύβουν καὶ δι' αὐτοὺς τοῖς κόπους τῶν γενναίως τοὺς ἀμείβουν μὲ σουαρέδες καὶ χοροὺς εἰς τὰ μεγάλα σπήτια, μὲ τρικαντὰ καὶ μὲ σπαθιά καὶ μὲ χρυσᾶ σειρήτια.
- Π.— Ἄμμε κι' αὐτὸς μὲ τὰ χρυσᾶ ποῦ ὄλο σὲ κυτιάζει;
- Φ.— Ὁ Πορτογάλος Πρόξενος...
- Π.— Τί σοβαρό! τί νάζι!
- Φ.— Δὲν πρέπει νὰ σοῦ προξενῆ ἐντύπωσιν καμμίαν διότ' ἡ σοβαρότης του γεννᾷ τὴν εὐθυμίαν. Λὲ Πόρτυγκὲ σὸν τουζοῦρ γκέ...
- Π.— Μὰ φεύγει τὸ ἀσκέρι.
- Φ.— Ἀρχίζει τώρα τὸ σουπέ καὶ δῶσε μου τὸ χέρι. Τρῶγε καὶ σὺ ἐλεύθερα καὶ δίχως παρακάλια σαλάταις, κούρκους, ὄρνιθες, τυρί καὶ πορτοκάλια.
- Π.— Μὲ ποῖον τρόπον, Φασουλῆ, θὰ πιάσω τὸ μαχαῖρι;

- Φ.— Παραίτα τὴν εὐγένειαν καὶ τρῶγε μὲ τὸ χέρι.
- Π.— Μὰ δὲν ταιριάζει, Φασουλῆ...
- Φ.— Ταιριάζει δὲν ταιριάζει σὲ βεβαιῶ, μὲν σὲρ ἀμί, πῶς διόλου δὲν πειράζει. Πολὺς ὁ μόσχος, Περικλῆ καὶ ματαιότης ὄλα... ἐν τούτοις μὲς 'στὴν τσέπη μου ἀσκήρνω μιὰ φραντζόλα.
- Π.— Τί κάνεις, ἀφιλότιμε;.. τὸν βασιλέα κλέβεις;
- Φ.— Ἐ! τώρα ψύλλους 'στ' ἄχυρα, πρωτόπειρε, γυρενίαις. Κλέψε καὶ σὺ, βρέ Περικλῆ καὶ σὰν κουτὸς μὴ χάσκη.
- Π.— Καὶ τότε τὴν εὐγένειαν πρὸς τί μοῦ τὴν διδάσκει;
- Φ.— Ἡ ἀληθὴς εὐγένεια συνίσταται, βρέ βλάκα, εἰς τὴν ρεμουῖλα, 'στὴν κλεψιά, στὴ σοῦφρα, 'στὴν [ἀμάκα] κι' ὄλοι αὐτοὶ μὲ τὰ χρυσᾶ καὶ τῆς χρυσαῖς σπαλέταις εἰς τὸ Παλάτι, Περικλῆ, δὲν ἄφησαν πετσέταις. Γιὰ τοῦτο ἄρχισ' καὶ σὺ νὰ κλέβης ἄνευ λόγου καὶ τὰ μαχοιροπήρουνα καὶ τὰ χαρτιά τοῦ τζόγου.
- Π.— Λοιπὸν τραπεζομάντυλο καὶ πιάτο ἄς μὴ μείνῃ.
- Φ.— Καὶ τώρα εἰς τὸ κοτιλλιζὸν νὰ 'δοῦμε τί θὰ γίνῃ. Γιὰ κῦττα μὲ τί ὄρεξι ὁ βασιλεὺς χορεύει καὶ ὕστερα μοῦ λὲς καὶ σὺ κανεὶς νὰ μὴ τὸν κλέβῃ.
- Π.— Σοῦ ἔχει μία ὄρεξι... φτου! φτου! μὴ τὸν βασκάνω.
- Φ.— Θὰ ἔσφιξε εἰς τὸ σουπέ καμμιὰ παραπάνω.
- Π.— Μὰ νὰ σοῦ πῶ, βρέ μάτια μου καὶ τί ἀνάγκη ἔχει; γεννοβολοῦν ἡ κότσιαις του καὶ ὁ μισθὸς του τρέχει.
- Φ.— Ἐπῆρε καὶ τὸ Ἰμιγιάζ πρὸς δόξαν μας μεγάλην καὶ φιλικαὶ καντήνησαν αἱ σχέσεις μας καὶ πάλιν.
- Π.— Κανένας ἄλλος βασιλεὺς δὲν ἔχει τέτοια δῶρα.
- Φ.— Μὰ ἔλα εἰς τὸν Φεριδοῦν νὰ σὲ συστήσω τώρα ὅπως φιλιάν μετ' αὐτοῦ ἐπίσημον συνδέσσης καὶ συσφιγγθῶν πλειότερον αἱ φιλικαὶ μας σχέσεις.
- Π.— Βρέ ἄφησέ με ἤσυχο.
- Φ.— Μὴ ἔλα ποῦ σοῦ λέω.
- Π.— Ἐμέθυσα μὲ τὸ κρασί καὶ μοῦρχειται νὰ κλαίω.
- Φ.— Τὰ δάκρυά σου σκούπισε...
- Π.— Πῶς ἤθελα 'στὴ μέση καμμιὰ χορεύτρια κομψὴ ἀνάσκελα νὰ πέσῃ νὰ 'δῶ μιὰ κάλτσα, Φασουλῆ, νὰ 'δῶ κανένα πόδι...
- Φ.— Παρακαλῶ τὸ μούγκρισμα νὰ παύσης παληοβῶδι.
- Π.— Μοῦ ἔρχεται μὲς 'στὸ χορὸ νὰ κάμω ἓνα γύρο καὶ ὕστερα, βρέ Φασουλῆ, νὰ ἔλθω νὰ σὲ δείρω.
- Φ.— Αὐτὴ δὲν εἶν' εὐγένεια, αὐτὸς δὲν εἶναι τρόπος, δὲν εἶναι γιὰ μπαγλάρωμα κατάλληλος ὁ τόπος.
- Π.— Βρέ γύρισε τὴ ράχη σου καὶ μὴ μοῦ καμαρώνῃς.
- Φ.— Πᾶμε 'στὸ Καπνιστήριον κι' ἐκεῖ μὲ μπαγλαρόναις.
- Π.— Λοιπὸν 'στὸ Καπνιστήριον... κατέβαινε τὴν σκάλα... κι' ἀφοῦ σὲ δείρω ἀπ' ἐκεῖ 'στὰ τέσσερα φευγάλα.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω—πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη, ἔστην Νεάπολιν ἐπάνω —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει μὲ ξενοδοχεῖον Ἐύδη, —δρῶ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, —μὲ μεγάλ' οἰκοδομὴ καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, —ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ—τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.